

Въ Тракия работитѣ на кърджалиитѣ отивали по-добре, отколкото на Дунава. Съ грабежи тѣ струпали голѣми богатства и по такъв начинъ спечелили силно влияние въ дивана и въ сарая; разправяли дори, че и самиятъ Юсуфъ, креатюри на когото били почти всички министри, билъ подкупенъ отъ тѣхъ, та да прѣчи на всички приготовления насочени срещу тѣхъ. Въ Цариградъ това станало публична тайна, но никой нѣмалъ смѣлость да го съобщи на султана. Не могло и да се помисли за преговори съ кърджалиитѣ, защото тѣ залавяли и отвлечали безогледно всички пращани отъ Портата хора. Къмъ тѣзи нещастия се прибавили и разпритѣ между румелийскитѣ беглербегове.

Лишениятъ отъ всички права поради връзки съ разбойниците беглербегъ *Османъ* не се подчинилъ и потеглилъ отъ София срещу Цариградъ. Отъ лагера си при Къркклисе (Лозенградъ) той поискалъ да му се заплатятъ всички разноси, направени отъ него въ борбата съ кърджалиитѣ, при обичайното увѣрение, че той е вѣренъ робъ на своя господарь, но прибѣгналъ до бунтъ само поради интригитѣ на враговетѣ си. При това трудно положение Портата презъ пролѣтъта 1802 г. назначила за беглербегъ силния и страшенъ за всички албанецъ Али отъ Янина. Османъ, наистина, билъ притиснатъ отъ Мухтара, синъ на Али, и отъ капуданъ-пашата, обаче, последниятъ билъ такъвъ добъръ приятель на Османа, че се условилъ съ него така: бунтовникътъ получилъ сумата, която искалъ, а самъ той, като трибунчуженъ паша, получилъ поста силистренски губернаторъ!

Но още на следната (1803) година почнали да не довѣрватъ на здраво заседналия въ Битоля Али, като казвали, че той е заедно съ Пазвантоглу и че въ съюзъ съ него той насѣсква кърджалиитѣ противъ Портата. За беглербегъ билъ назначенъ солунскиятъ паша *Вакули Мехмедъ*. Въ сжщата, обаче, година около три хиляди войници преминали къмъ разбойниците и принудили града Родосто да имъ заплати голѣма контрибуция. Дори презъ 1804 година две шайки продължавали да грабятъ около Одринъ и Родосто, а една трета явно разбойничествувала предъ цариградскитѣ врати. Но златното време на кърджалиитѣ вече минало. Смъртъта на Манафа, растящата енергичность на румелийскитѣ бегове и унищожението на даалиитѣ въ Сърбия разклатили тѣхната сила. Вече лесно било да имъ се нанесе последния смъртенъ ударъ.

Въ 1804 г. отъ Цариградъ за Румелия потеглилъ малъкъ, но напълно по европейски образецъ организиранъ корпусъ отъ единъ полкъ пехота, ескадронъ кавалерия, една батарея артилерия и отъ три полка азиатска пехота. За общо очудване тази малка армия разбила непобедимитѣ кърджалии въ всички битки и само въ нѣколко месеци очистила цѣла Тракия. Но на следната (1805) година кърджалиитѣ пакъ се появили. Султанътъ въвелъ, вмѣсто наемна, европейска наборна система. Тогава еничеритѣ се разбунтували, потеглили противъ Одринъ, съединили се съ остатъцитѣ отъ разбойническата войска и разбили изпратения противъ тѣхъ Кади паша, губернаторъ на Карамания (1806), следъ което султанътъ билъ принуденъ да назначи еничерския ага за великъ везиръ.

На западъ борбата продължила още дълго. Когато Пукевилъ (въ декемврий 1806 г.) минавалъ на пѣтъ за Македония презъ Прищина, тамъ тъкмо по това време кръвожадниятъ арнаутинъ Маликъ паша се борѣлъ съ кърджалиитѣ; за да се справи по-скоро съ тѣхъ, всички околни гори били опожарени ²³.